

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

stiller tinget, at spørgsmålet om muligheden for ophævelse af al fedtstofrationering med den deraf følgende mindre eksport henvises til behandling sammen med de for tiden stedfindende valutamæssige overvejelser, med det formål at nå til afvikling af rationeringen, når dette må anses for at være forsvarligt, og tinget går derefter over til næste sag på dagsordenen.“

Jeg skal anbefale denne dagsorden til vedtagelse her i tinget.

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Forespørgeren (Oluf Pedersen): Den højtærede handelsminister erklærede, at han ikke kunne modtage det af mig stillede forslag om en dagsorden, uden iøvrigt at motivere dette nærmere, men han mener vel, at motiveringen ligger i det foregående. Ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Lars P. Jensen, turde ikke gå med til smørrationeringens ophævelse; han fandt, at det var uforsvarligt, og han anførte, at der var givet klare tal herfor. Men det ærede medlem hr. Lars P. Jensen glemte, at man ved beregningen må tage hensyn til fremtidens forbrug, og om det kan der kun skønnes. Det ærede medlem glemte, at det, der kan ske, hvis man afskaffer smørrationeringen, kun kan blive en forbrugsændring. Jeg forstod, at det erkendte det ærede medlem forsåvidt, men han sagde: man kan jo risikere, at folk går hen og bruger mere smør og så i stedet for afskaffer andet forbrug, og det ærede medlem nævnte, at man kunne tænke sig, at folk undlod at tippe, at de undlod at give penge ud til cigaretter, til biografbilletter og mange andre tåbeligheder af den slags. Regeringen er åbenbart bange for, at hvis folk får lov til at købe smør, vil de ikke længere give penge ud til sådanne nødvendige ting som tipning, biografbilletter, cigaretter o. s. v., det må være begrundelsen.

Men det ærede medlem glemte en ting til, der for mig står som et spørgsmål af ret stor betydning, og det er muligheden for prisstigning på det smør, som vi sælger udadtil, og i den forbindelse kan der være grund til at anføre, at et af de andre lande, som sælger smør til England, nemlig New Zealand, har afskaffet smørrationeringen, efter at det ikke har kunnet lade sig gøre at få højere priser i England for smørret.

Hvis vi gør det samme, vil vi være ganske på linie med New Zealand.

Så glemte det ærede medlem hr. Lars P. Jensen også — jeg skal bagefter komme til det spørgsmål, om rationeringens ophævelse også bør omfatte margarinen —, at man i dag i bagerierne bruger fedt i stedet for margarine, fedt, der, såvidt jeg ved, sælges til 4 kr. 75 øre, men kan erstattes af margarine, til hvilken råstofferne, efter hvad der er oplyst overfor mig — det kan være, tallet er lidt for lavt —, kan købes for 1 kr. 76 øre pr. kg, jeg tror, den højtærede minister opgav det til 2 kr. 20 øre, men i alt fald for halvdel af den pris, som man kan få for fedtet ved eksport. Endvidere glemmer det ærede medlem, at der i bagerierne i dag bruges fløde i stedet for margarine — altså, man fordyrer denne produktion. Det er dog urimeligt, at man tvinger igennem, at man til bagning skal bruge varer, der er dobbelt så dyre som dem, der kunne købes, hvis man ikke havde rationeringen.

Jeg må sige som min vurdering efter det, der er fremkommet både gennem ministerens udtalelser og det ærede medlem hr. Lars P. Jensens, at det, det drejer sig om, er ærlig talt kun spørgsmålet om, hvorvidt man skal bevare barnepigesystemet overfor befolkningen.

Den højtærede minister sagde, at han kunne tænke sig at gå med til valgfrihed mellem smør og margarine. Nu forstår jeg ikke, at ministeren ud fra sit synspunkt kan tænke sig at gå med til valgfrihed, som jo vil koste os mange millioner. Hvor kan ministeren det? Hvis jeg troede, det var så skadeligt for landet, som ministeren tror det er, så ville jeg ikke gå med til det, men ministeren, som tror, det er skadeligt, vil dog gå med til at give valgfrihed. Er det ikke uforsvarligt? (*Ministeren for handel industri og søfart* [H. C. Hansen]: Jo, forsåvidt!). Men hvor kan ministeren så gå med til noget; der er uforsvarligt? Det forstår jeg ærlig talt ikke.

Ministeren vil ikke gå med til at afskaffe byttemærkerne, d. v. s. at Danmark er det eneste land i verden — der er et land til, der har smørrationering, nemlig England —, der bevarer disse byttemærker. Altså, Danmark, et smørproducerende land, som sælger smør, har ikke råd til selv at spise smør, og vi skal desuden have byttemærkerne at slås med og hele den administration og alt det besvær, som dermed følger.

Jeg er enig med den højtærede minister i, at valutaproblemet er et alvorligt spørgsmål, der indebærer mange vanskeligheder, men de restriktioner, som man opretholder gen-